

Br. Vekoslav:

Proti nebesom!

Hoja dihoja,
četica moja,
nič se ne bojte,
himno zapojte!

Naj se razlega
daleč do brega,
da bodo znali:
Orli so vstali!

Videli bodo
pravo svobodo;
vse bo veselo
k nam zahotelo.

To jim recimo:
Orli hitimo
z dušo, s telesom
proti nebesom!

»Tudi jaz sem rožica«.

Kako lepo se to bere! Vem, da mnogi bralci, posebno tisti, ki ste dobri pevci, tega naslova ne boste brali, ampak zapeli. Saj vsi veste, da je ta vrsta vzeta iz tiste lepe pesemce: Rožic ne bom trgala — — —

Tudi jaz sem rožica! Kdo pa? Nihče drugi kakor ti, ki to bereš in poješ. Saj si gotovo že sam slišal ali bral, kako dostikrat ljudje zalega otroka primerjajo rožici. Lica ima rdeča kakor mak, pravijo, očke modre kakor potočnica, zobke bele kakor snežni zvonček in

tako naprej. Če si še na glavo dene pisan venček in si pripne na prsi cveten šopek — je res kakor živa rožica.

Ampak naša pesem ima nekaj drugega v mislih. Poslušaj:

— — — rožica — v božji vrtec vsajena.

Seveda! Rožica raste na vrtu. Tam je vsajena. Ti pa nisi taka rožica, da bi te mogli vsaditi na vaš vrt poleg hiše. Tam bi ti bilo dolgčas in bi začela — kislo jokati.

Še bolj kakor tvoje telo, je podobna rožici tvoja duša. Te rožice mi ljudje ne moremo videti, a gospod Bog jo vidi in jo ima zelo rad. To je nebeška rožica. Zato jo je gospod Bog vsadil v svoj vrt, v božji vrtec, in ne pusti, da bi jo kdo utrgal in odnesel.

Še na en vrtec spominja ta pesem. Gotovo ga vsi poznate. To je „Marijin vrtec“. Ta vrtec ni tak, da bi ležal za hišo in bi morali z lopato in motiko po njem kopati. Marijin vrtec je družba pridnih otrok, ki imajo radi nebeško Mater Marijo in še bolj gospoda Boga; zato imajo svoje sestanke, kjer jih gospod katehet uči, kako morajo delati, da bodo vseh Bogu in Mariji. Tudi gredo vsak mesec ali še večkrat k sv. obhajilu.

Ali pri vas že imate Marijin vrtec? Ali si tudi ti rožica s tega vrta? — Vsi mi ne morete odgovoriti, jaz pa lahko vsem nekaj povem: Če še nimate Marijinega vrtca, prosite g. kateheta, da ga naredi. Mi bi radi, da bi bili vsi Orlič in vse Orličice v Marijinem vrtcu. Takrat bo naš Orlič vesel, kadar bodo vsi njegovi bralci in vse njegove bralke lahko peli in pele:

Tudi jaz sem rožica,
v Marijin vrtec vsajena — — —

Pa naša pesem še več pove:

Skrivam se zdaj tu, zdaj tam,
vtrgati se pa ne dam.

Ali veš, kako je mogoče vtrgati tako rožico iz božjega ali Marijinega vrtca? O, gotovo veš in kar strah te je! Prav imaš! Smrtni greh vtrga rožico — dušico,

jo povije v šopek in jo pripne na prsi — strašno! — hudobnemu duhu!

Hočeš biti ti taka nesrečna rožica? Ne, nikakor ne! Zato pa le bodi na varnem, v Marijinem vrtcu, kjer se lahko skriješ tu in tam, povsod te varuje Marija, da te ne utrga smrtni greh! Vsako jutro in vsak večer zapoj pesemco in jo prenaredi tako-le:

Tudi jaz sem rožica
rožica — Marijina — — —

Savin:

Žiga žaga.

„Žaga žiga!
Kaj pa miga
tam-le v kotu
prav pod mizo?“

Tonček zraven se prismuka:
„Miškin repek venkaj kuka!“

Francek z nogo rep pritisne,
„Tonček, žago!“ — urno vrisne.

Koj priteče s Tončkom žaga,
žiga žaga — rep odžaga.

Zdaj pa mama
z lesko pride:
„Žiga žaga,
to pomaga!“

Guša Ozim, Maribor (naraščaj.)

Kako je pri telovadbi?

Telovadbo imam jaz zelo rad in se je zmerom veselim. Kadar nas pusti naš brat vaditelj predolgo čaka, se kislo držimo. Res ni prijetno stati zunaj pri ograji, ko bi že radi skakali po telovadnici.

Ko pridemo v telovadnico, se najprej sezujemo. Kateri pa pridejo bosí, se jim ni treba sezuti. Potem se nekaj časa podimo, na to plezamo, telovadimo na lestvah in še marsikaj drugega delamo.

Vaditelja imamo dva. Navadno pride tisti, ki ni predober, pa tudi ne prehud. Včasih pa pride drugi, ki strašansko kriči, zato ga nimamo preveč hudo radi.

Med korakanjem pojemo tisto: „Mi smo Orli.“ Čele ne bom napisal, ker jo gotovo vsi znate. Učimo se zelo lepih vaj, pa ni lahko zapomniti si jih, ker so težke in moramo strašno misliti zraven.

Ono nedeljo sem bil prav žalosten, ker nisem znal vaj in nisem mogel nastopiti v Slivnici. Do takrat namreč nisem bil priden za telovadbo. Potlej sem bil pa še bolj žalosten in sam nase hud, ko so mi bratje Orličji pravili, kako je bilo v Slivnici. Kako je že bilo?

Telovadili so in ljudje so jih radi gledali in jim ploskali. Pa deževalo je in je bil travnik moker, a vseeno se niso ustrašili Orličji. Pa tudi veliki Orli se niso bali. Sestre Orlice je celo zeblo, pa se tudi niso bale, kakor drugi ne, ker so vsi skupaj Orli.

Jaz bom šel sedaj vsakikrat k telovadbi, ker so mi rekli, da to ni noben Orlič, ki je samo zapisan, pa ne more nastopiti, ker ne zna nič telovaditi.

Br. N.

„Sram vas bodi!“ pravi Julka.

Z menoj je že tako. Kadar je treba kaj napisati za „Orliča“, moram iti povpraševat moje male, drugače ne vem nič pisati. Zato sem jo oni dan mahnil do Leskovčeve Julke.

Ampak še danes se kesam, da sem šel. No, to se pravi, kakor se vzame. Začetek je bil res žalosten, konec pa vesel in sladak. Takole je bilo:

Ko me je Julka zagledala, je namršila obraz v strašno burjo in je rekla:

„Mgm, je že prav! Sram vas bodi! Zavoljo tistega kislega mleka sem morala ves mesec čakati. To je grdo: „Orlič“ govori samo o tistem fantu tam, Julka pa čakaj, čakaj, čakaj — — —

Majčkeno je manjkalo, da ji ni ušlo v jok. Prijela je za rob pisanega predpasnika in si ga je nesla na oči. Obrnila se je v kot in me ni več pogledala.

Najprej sem mislil, da ni tako hudo, in bi se bil skoraj na vsa usta smejal. Pa sem se spomnil, da je rekla Julka: „Sram vas bodi!“ — „No, naj pa bo,“ sem si mislil, „saj sem res grdo ravnal ž njo!“

Ves rdeč sem postal po obrazu, posebno na nosu in ušesih. Gledal sem v tla in dolgi prst desne roke sem vtaknil v usta. Potem sem se obrnil v kot in me je bilo od sile sram — — —

Kako dolgo sva tako stala, ne vem na pamet. Nazadnje sem se hotel prepričati, kako je z Julko. Prav previdno sem zasukal glavo in sem zelo naglo pogledal, kaj dela.

Toda — o, smola! Tudi ona se je ravno takrat obrnila. Samo majčkeno sem videl, da so ji oči prav radovedno pogledale proti meni. Brž sva se spet obrnila vsak v svoj kot in Julka je zakašljala, jaz sem pa kihnil.

Spomnil sem se, da bo bolj verjetno, če kihnem večkrat. Zato sem usekal še drugič in tretjič.

To je pa bilo Julki že res preveč. Menda se je bala, da umrem od kihanja v toliki skreganosti. Ali ji je pa samo ušlo, tega ne vem povedati. Slišal sem pa, da je rekla:

„Bog pomagaj!“

Ker sem vedno zelo spodoben človek in hodim tudi v šolo lepega vedenja v „Angelčku,“ sem kajpada odgovoril:

„Bog povrni!“

Bilo je zelo prav. Ime gospoda Boga, ki sva ga bila oba spregovorila v najinem sicer kratkem pogovoru, naju je poboljšalo. Nobeden ni mogel biti več hud,

ampak obrnila sva se proti sebi in sva se smejala. Julka se je smejala kot mlada grlica, jaz pa kot star papagaj. Potem me je spet oštevala:

„Da morete biti taki! Oh, le čakajte! Nekaj vam bom naredila. Od telovadbe vam seveda moram povedati, drugače spet ne pridem v „Orliča“. Kislega mleka vam pa ne bom prinesla. Nalašč vam bom dala nekaj drugega, da bo za pokoro. Veste, danes sem jaz gospodinja pri hiši“.

Vsedel sem se in strašno sem se tresel, kakšno grozno jed bom moral jesti. Julka je pa postavila na mizo celo skledo — sladkega mleka!

„Nate, pa jejte, če marate. Zraven bom pa pravila od telovadbe. Kar križ naredite, moliti ni treba, saj je za malico!“

Res sem naredil križ in sem urno popadel žlico. Sladko mleko imam namreč še stokrat rajši, pa nalašč Julki nisem povedal. Samo to-le sem rekel:

„Julka, ti si tič! Kar pusti telovadbo za drugič. Bom spet prišel. Danes jem sladko mleko, veš, sedaj lahko spet čakaš in s teboj vse moje Orličice.“

„Oh, da ste taki!“ je rekla Julka, jaz pa nič.

Celjski naraščajnik:

Kaj delamo pri nas?

Gotovo vas bo zanimalo, dragi bratci Orliči, kaj delamo mi, celjski naraščajniki. Še malo potrpljenja in zvedeli boste.

1. Šolskega naraščaja nas je 50. Izvenšolskega naraščaja jih je 20. Brat vaditelj nam je povedal, da se bo ustanovil še obrtniški naraščaj.

2. Dokler je bil še šolski pouk, smo hodili dvakrat na teden k telovadbi. Sedaj o počitnicah pa hodimo večkrat. Vadimo proste vaje, s palicami, redovne vaje.

Vse kakor je v vadniku. Tudi na orodju in v lahki atletiki se vadimo, zraven pa pojemo različne pesmi. Tekmo smo že imeli. Dvajset nas je tekmovalo. Sedaj se pripravljamo za okrožno tekmo.

3. Imamo 36 popolnih krojev in lasten prapor. Lep je in ponosni smo nanj. Smo pa tudi lahko. Brat vaditelj nam je povedal, da smo Celjani prvi, ki imamo lasten prapor. Tudi tekmovali smo letos prvi.

Pa še nekaj! Skoraj bi bil pozabil. V nedeljo 3. julija so nam č. g. vikar blagoslovili prapor. Med sv. mašo smo imeli skupno sv. obhajilo.

Prihodnjič pa še kaj več. — V trudu in znoju, polnem radosti, domu gradimo slavo in čast! Bog živi.

(Mojega imena ne objaviti.)

Matiček Mesarič, Maribor (naraščaj.)

Naš izlet v Slivnico.

Rad bi napisal nekaj o orlovskem taboru v Slivnici dne 19. junija. Pa se bojim, da boste moje slabo in skromno pisanje vrgli v koš. Vendar — pogum velja!

Prišel je 19. junij. Vstal sem že zjutraj ob 5. uri, ker od samega veselja nisem mogel več spati. Hitro se oblečem in priganjam mamo, naj gredo kuhat. Mama so pa bili hudi, ker je bilo še prehitro.

Prišel je čas za odhod v Slivnico. Ko se pripejemo z vlakom tja, gremo takoj v cerkev. Potem smo šli k obedu. Preden smo jedli, smo molili. Potem smo korakali na telovadišče in smo imeli poizkus za nastop. Nastopili smo vsi, ki smo znali vaje.

To je bilo škoda, da je deževalo. Pa smo ravnotako telovadili. Mi naraščaj smo se že ob 5. uri odpeljali domov.

Naš gospod vaditelj je zelo priden in smo zelo zadovoljni z njim. Lepo in z veseljem nas uči. Bog živi našega vaditelja!

Nova pisma.

Dragi br. N.! — Jaz telovadim pri Orlicah. Pri telovadbi je zelo prijetno. Imamo vaje z robci, s kolesi, z zastavicami in proste vaje. Nastopile smo že večkrat. Mene je vaditeljica naučila, da sem igrala „Mlado jagnje.“ Drugi dan so me ljudje pohvalili, da sem s korajžo igrala in telovadila. Še gospod katehet so me pohvalili. — Srčno Vas pozdravlja Malči Vindžnurer iz Kamnika.

Odgovor: V tretje gre rado, pravijo; ljudje so Te pohvalili, g. katehet so Te pohvalili, danes Te pa še jaz pohvalim. Pridna! — Pa drugim sesticam izroči moje pozdrave in zahvalo za pisma. Vseh ne morem dejati v „Orliča“, berem jih pa rad. Mici Benkovičevi pa povej, da je le malo preveč — fribčna! Hoče vedeti, kdo sem jaz. Pa sem vendar že dostikrat povedal, da sem — br. Nardžič.

Iz Št. Vida nad Lj. poroča vaditeljica ta-ko: Svoje gojenke, ki jih je 28, moram prav zelo pohvaliti. So vnete in dobre telovadke, še bolj se pa zanimajo za otroške sestanke pred telovadbo. Ne morem Vam popisati, kakšno veselje imajo nad „Orličem“. Z otroškim ponosom ga sprejemajo kot list ki je samo njihov. Pazljivo me poslušajo, ko jim pripovedujem razne reči, o olik, dekliskem značaju itd. Pogumno deklamujejo in tekmujejo med seboj. — Drugič morda tudi deklice same kaj napišejo, se obljubile — —

Odgovor: Jaz pa čakam in čakam — kakor tisti, ki je s češnje padel, pa Vaše gojenke, gospodična, so pozabile name. Morda jih ta „Orlič“ spomni. Bog živi!

Trbovlje. — Spoštovani br. Nardžič! — Prejel sem naše novo glasilo „Orlič“. Zelo sem ga vesel. Hodim k naraščaju že čez eno leto. Prav rad delam vaje. Šedaj se učimo za tekmo, ki jo bomo imeli, še ne vem prav kedaj. Imamo prav dobrega načelnika. Vsi ga imamo zelo radi. — Hodim v 5. razred in sem 11 let star. Spričevala dobivam še zadosti dobra. — Vaš mali bratec Dominik Kurent. Bog živi!

Obznana! „Orlič“ bo ustavljen, če ne boste hitro poslali — naročnine. Pticek nima nobene pare kapitala in vendar še debela — seveda slabša — polovica ni plačala. Požurite se vendar!

„Orlič“ izhaja v začetku vsakega meseca. List izdaja konzorcij „Mladosti“. Uredništvo in upravnništvo je v Kamniku.

Naročnina 1 dinar za pol leta. Oblastem odgovoren Janko Stele. Urejuje P. Bernard Ambrožič, Kamnik. Tiska Ant. Slatnar v Kamniku.

